

ad Ændringsforslag Nr. 4.

Det er formentlig mindre praktisk at gøre samtlige Dommeres Tilstedeværelse i det Øjeblik, da Afgørelsens Ordlyd vedtages, til en Formregel. Afstemningen bør i Tilfælde af Forfald være tilstrækkelig. Det bemærkes iøvrigt herved, at det formentlig vil blive en Undtagelse, at Dommen ikke affattes i umiddelbar Forbindelse med Domsforhandlingen.

c) Et Flertal anser det for urimeligt og tidsspildende, at Doms mænd skal medvirke under Anke af Sager, der er behandlede efter Retsplejelovens § 925, og saaledes nødvendiggøre en helt ny, umiddelbar Bevisførelse, skønt Spørgsmaalet i Ankeinstansen alene vil dreje sig om Straffens Udmaaling. Ganske vist er man ikke blind for Muligheden af, at Tiltalte vil nære Betæneligheder ved at vælge Behandling af hans Sag efter § 925, naar han derved ganske afskærer sig fra Doms mænds Medvirken, men paa den anden Side vil en væsentlig Fordel ved den summariske Behandling, som § 925 hjemler, gaa tabt, naar Dommeren allerede i Underinstansen maa indrette sin Behandling af Sagen efter den Eventualitet, at ny, umiddelbar Bevisførelse i 2. Instans kan blive nødvendig.

d) Retsplejeudvalget henleder Opmærksomheden paa, at Formuleringen af Betænkningens § 966 (Betænkningen p. 73) formentlig uden Grund ogsaa omfatter Politisager, der med særlig Tilladelse forelægges for Højesteret.

ad Afsnit II. Fordelingen af Straffesager mellem Landsret og Underret.

Ingen Ændringsforslag.

ad Afsnit III. Gennemførelsen af Umiddelbarhedsprincippet i Strafferetsplejen.

Ingen Ændringsforslag.

ad Afsnit IV. En videre Gennemførelse af Anklageprincippet.

a) Hele Retsplejeudvalget er enigt om at finde den i Betænkningens § 765 indeholdte Bestemmelse, at Forsvareren, naar Sigtede overfor Retten har erklæret sig villig til at udtale sig om Sigtelsen, udspørger den Sigtede, uheldig, idet Udspørgningen efter Udvalgets Formening først bør ske ved Paatalemyndigheden. Det drejer sig jo her om Retsmøder under Forundersøgelsen, hvor det positive Stof, hvorom der skal forhandles, eller hvorpaa Sigtelsen hviler, kun af Paatalemyndigheden kan bringes ind i Undersøgelsen, hvorimod Forsvareren meget mulig endnu slet ikke kender dette Stof, og i hvert Fald normalt vil foretrække at afvente, hvad der fra den anden Side maatte blive fremdraget. Under disse Omstændigheder at gøre Forsvareren til *primus motor* bør der formentlig ikke være Tale om.

b) Flertallet indenfor Retsplejeudvalget anser det for rettest, at det ogsaa ved Domsforhandling efter Betænkningens §§ 868 og 928 bør være Paatalemyndigheden, der, naar Tiltalte overfor Retsformanden har erklæret sig villig til at forklare sig, foretager den første Udspørgning af Tiltalte. Rent bortset fra, at det er et Spørgsmaal, om en Regel som den i Betænkningen foreslaaede vil være i Forsvarets virkelige Favør — saaledes som den formentlig er tænkt — i Forholdet til Nævninger og Doms mænd, synes det ogsaa her naturligt, at det er Paatalemyndigheden, som bringer det positive Stof, hvorom Bevisførelsen vil komme til at dreje sig, ind i Sagen og ved sin Udspørgen af Tiltalte bringer paa det rene, hvad der skal være Bevisførelsens Genstand, selvfølgelig alt under Rettens Kontrol og Overledelse. Først naar dette er klaret, begynder Forsvarerens Opgave. Kun hvis Afhøringen af Tiltalte, som i England, finder Sted ved Bevisførelsens Slutning — naar den overhovedet sker — er det naturligt, at Afhøringen overlades til Forsvareren, idet denne Afhøring da vil forme sig som et Forsøg paa at besvare og imødegaa det alt fremførte Bevisstof. Hvor Afhøringen derimod som her foreslaaet skal danne Indledningen til Bevisførelsen, maa Ordet konsekvent og logisk først tilkomme den, hvem denne Bevisførelse paa-